

Arrest

nr. 223 104 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 30 april 2019 waarbij de zaak tegensprekelijk uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Neiva (departement Huila) en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. U bent geboren in Bogota, maar verhuisde als kind samen met uw familie naar Neiva.

U studeerde in Neiva aan de universiteit en woonde er samen met uw moeder en uw broer N. en zus M.. Toen u 23 jaar was, overleed uw moeder. U brak in die periode ook met uw partner en besloot in Bogota bij uw broer H.D.D.B. (O.V. 7.917.349) te gaan wonen. Uw broer H.D.D.B., die homoseksueel is, werd in Bogota geregeld lastig gevallen. Zo maakte u tweemaal mee dat uw broer met een wapen bedreigd werd om zijn geaardheid. Nadat u twee maanden bij uw broer had verbleven, besloot hij Colombia te verlaten en naar België te reizen. U besloot, gezien u graag bij uw broer wilde blijven, met hem mee te gaan. Zes maanden nadat u bij uw broer was ingetrokken, reisden jullie samen naar België, waar u aankwam op 5 juli 2016 en op 22 september 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw broer ontmoette in België een partner, met wie hij intussen trouwde. U wenst niet naar Colombia terug te keren omdat u er alleen zou zijn en u niet bij uw broer H.D.D.B. zou zijn. Ook wenst u niet naar Colombia terug te keren omdat het er gevaarlijk is: er is veel guerrilla, er is veel misdaad, en er gebeuren vaak verkrachtingen. Zelf werd u wel eens geconfronteerd met mannen die u aanraakten of die hun geslachtsdeel toonden.

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina's van uw paspoort, uitgereikt op 18 februari 2016 (uw origineel paspoort zou u in België kwijt geraakt zijn); uw identiteitskaart, uitgereikt op 6 augustus 2010 te Neiva.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaarde Colombia louter te hebben verlaten omdat uw broer H.D.D.B. plande het land te verlaten en u niet zonder hem in Colombia wilde blijven. U stelde dat u gewoon bij hem wilde zijn, of het nu in Colombia of in België was, en voegde hier aan toe dat mocht uw broer in Colombia zijn gebleven, u Colombia evenmin verlaten had en dat, mocht uw broer naar Neiva zijn getrokken in plaats van het land te verlaten, u met hem naar Neiva zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 7, 8, 9, 12). U verklaarde van Neiva, uw hoofdverblijfplaats en de stad waar u van uw 15 jaar tot uw 23 jaar en tot zes maanden voor uw vertrek uit Colombia steeds woonde, te houden en er geen problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8-9). U gaf weliswaar aan dat het momenteel moeilijk voor u zou zijn om terug te keren naar Neiva omdat u daar niets heeft en er alleen, zonder uw broer H.D.D.B., zou zijn (CGVS, p. 10, 12). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u er, hoewel uw moeder overleden is, nog een broer en zus en hun gezin heeft, alsook neven en nichten, dat uw vrienden in Neiva wonen en dat u er aan de universiteit gestudeerd heeft (CGVS, p. 4, 5, 10, 13). Dat u dicht bij uw broer H.D.D.B., met wie uw band het hechtst is, wil zijn (CGVS, p. 8), is een motief van louter persoonlijke aard dat op zich geenszins ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, heeft u niet aangetoond dat u niet zou kunnen terugkeren naar Neiva om redenen uit de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde tevens dat u Colombia vreest omdat het er gevaarlijk is: er is veel guerrilla, er is veel misdaad, en er vinden vaak verkrachtingen plaats (CGVS, p. 12). In dit verband kan worden opgemerkt dat aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat dat de algemene veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land.

De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres.

Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het Commissariaat-generaal ontkent aldus niet, noch betwist dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, naar aanleiding van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in het departement Huila, en in het bijzonder in de stad Neiva, te worden beoordeeld. Wat betreft de veiligheidssituatie in Neiva blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat geweld er voorkomt, maar dat dit geweld hoofdzakelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit en dat de Colombiaanse autoriteiten stappen ondernemen om deze criminaliteit te bestrijden. De afgelopen jaren werden in Neiva verschillende bendes ontmanteld die de regio teisterden met diefstal, afpersing en geweld. Zo werd de leider van de gekende bende Los Nacho, die sinds 16 jaar in Neiva actief was in drugshandel, illegaal bezit van vuurwapens, afpersing en geweld in 2018 gearresteerd, samen met verschillende leden van de bende. Ook lanceerde de burgemeester van Neiva in samenwerking met lokale burgerorganisaties begin 2018 een grootschalige campagne om de onveiligheid in te stad te bestrijden, waarbij trainingen en andere activiteiten worden georganiseerd en een waarschuwingssysteem voor burgers werd ontwikkeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er voor burgers in Neiva, departement Huila, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U stelde weliswaar dat u in Neiva soms op straat door mannen werd aangeraakt of geconfronteerd werd met exhibitionisten. Ook uw vriendinnen maakten dergelijke zaken mee. U gaf evenwel aan dat u hiervan steeds wegliep, dat u en uw vriendinnen niets bijzonders deden om dergelijke situaties te vermijden, en dat dergelijke ervaringen er niet toe leidden dat jullie niet langer alleen op stap durfden te gaan in de stad (CGVS, p. 13-14). Uit deze verklaringen kan al evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Uw identiteitskaart en de kopies van uw Colombiaans paspoort staven louter uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

Wat tot slot het verzoek om internationale bescherming van uw broer H.D.D.B. betreft, dat hij samen met u indiende op 22 september 2016, dient opgemerkt te worden dat de behandeling van zijn verzoek werd beëindigd daar hij niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U verklaarde overigens dat uw broer ondertussen getrouwd is in België en dat hij de behandeling van zijn verzoek wenste in te trekken (CGVS, p. 2).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 januari 2019 in een eerste middel een schending aan van “artikels 48/3, 48/9 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”.

Zij gaat in op artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en meent dat de Belgische wetgever enkel heeft voorzien “in de mogelijkheid om bijzondere procedurele noden te signaleren in een latere fase van de procedure, en wel middels elementen die “op omstandige en precieze wijze schriftelijk” overgezonden worden aan het CGVS”, terwijl de Procedurerichtlijn geenszins vereist “dat de verzoeker om internationale bescherming dit zelf moet signaleren, laat staan deze dit op omstandige, precieze en schriftelijke wijze moet signaleren”, maar dat deze richtlijn integendeel “tot doel [heeft] ervoor te zorgen dat de asielinstanties in alle fasen van de asielprocedure de nood aan bijzondere waarborgen kunnen herkennen en daar vervolgens rekening mee kunnen houden”. Volgens haar is artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet “manifest strijdig met artikel 24 van de Richtlijn 2013/32/EU en het doel dat dit artikel beoogt”.

Verzoekster klaagt aan dat “noch bij de indiening van haar verzoek tot internationale bescherming, noch bij haar gehoor bij het CGVS werd gepolst naar of de eventuele bijzondere noden van verzoekster”. Zij stelt dat artikel 24 van de Procedurerichtlijn, “die voldoende duidelijk is”, rechtstreekse werking diende te genieten in de Belgische rechtsorde, gezien 20 juli 2015 “de ultieme omzettingsdatum” was.

*Verzoekster wijst erop dat zij “zowel bij de DVZ als bij het CGVS zeer zenuwachtig was”, dat zij “verschillende traumatiserende ervaringen meemaakte in Colombia” en dat zij “zich extreem afhankelijk voelt van een vertrouwenspersoon, aanvankelijk was dit haar moeder en na de dood van haar moeder is dit haar broer H.D.D.B.” (waarvoor zij “een verklaring op eer” bij het verzoekschrift voegt). Zij stelt vast dat de *protection officer* zelf noteerde dat verzoekster stotterde en zich moeilijk kon uitdrukken. Verzoekster benadrukt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg of zij schriftelijk haar verklaringen kon afleggen, maar zij meent dat “uit de notities van het gehoor niet afgeleid [kan] worden of verzoekster ingelicht werd over de wijze waarop zij schriftelijke opmerkingen kon toevoegen aan haar relaas” en dat “het evenmin duidelijk [is] of, mocht dit al gebeurd zijn, dit op een manier gebeurde die verzoekster, die erg zenuwachtig was en niet bijgestaan werd door een raadsman, toeliet om duidelijk te begrijpen hoe ze haar rechten kon doen gelden”. Volgens haar werd “noch tijdens het gehoor, noch tijdens de procedure nadien, noch in de bestreden beslissing rekening gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster die aan het licht kwam tijdens het gehoor”. Zij voegt nog toe dat zij “momenteel in contact [is] met het centrum voor geestelijke gezondheidszorg voor mensen met een migratieachtergrond Ulysse”, waarvan “in de loop van de procedure bijkomende bewijzen neergelegd [zullen] worden”.*

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *“artikels 48/3, 48/9 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*.

Zij herhaalt *“dat haar broer meermaals bedreigd werd met een vuurwapen door leden van de bende Sayayines omwille van zijn homoseksualiteit”*. Zij wijst op diens verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij aangaf als homoseksueel problemen te hebben gekend met de criminele bendes die de wijk *“Bronkx”* in Bogota controleren. Volgens verzoekster zijn haar eigen asielmotieven *“logischerwijze gelinkt aan de redenen waarom haar broer vluchtte”*, gezien zij *“enorm kwetsbaar is en volledig afhankelijk is van haar broer sinds de dood van haar moeder”*. Zij klaagt aan dat niet werd onderzocht *“of verzoekster als zus van enerzijds en bijzonder afhankelijk anderzijds van een homoseksuele man in Colombia tevens een risico op vervolging liep”*, temeer daar *“familie een sociale groep op zich kan zijn in dergelijke gevallen”* volgens James Hathaway.

Zij wijst op de *“Guidelines van 2015 over Colombia”* van UNHCR over de problemen voor de LGBT in Colombia en het gebrek aan onderzoek door de Colombiaanse autoriteiten naar deze problemen, wat volgens haar overeenstemt met haar eigen verklaringen.

Voorts benadrukt verzoekster *“verschillende keren lastiggevallen en aangerand te zijn door mannen, zowel in Neiva als in Bogota”*. Volgens haar is het *“goed denkbaar dat haar kwetsbaarheid, zeker in afwezigheid van een vertrouwenspersoon zoals haar moeder of broer, haar risico verhoogt om het slachtoffer te worden van seksueel geweld”*. Zij meent dat *“tijdens het gehoor absoluut niet ingegaan [werd] op het seksueel geweld waarvan verzoekster het slachtoffer was in Colombia”*, terwijl uit de informatie in het administratief dossier van juni 2018 blijkt dat vrouwen in Colombia seksuele geweldplegingen ondergaan en ook uit verzoeksters verklaringen blijkt *“hoe veelvoorkomend het is dat zij en haar vriendinnen met seksueel geweld geconfronteerd worden”*. Zij onderstreept *“dat dezelfde personen die haar broer bedreigden haar ook aanrandden”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming, meent verzoekster dat het gepleegde geweld wel kadert binnen het intern gewapend conflict en *“dat de burgerbevolking het grootste slachtoffer van het conflict blijft”*. Zij verwijst naar *“het laatste verslag van de VN Veiligheidsraad over Colombia, van 27.12.2018”*, naar het arrest *“Diakité”* van het Hof van Justitie, naar *“recente bronnen over de veiligheidssituatie in de stad Neiva”* en naar *“een recent artikel in de Diario del Huila”* over *“het bendegeweld in de stad, de angst van de burgerbevolking die zich machteloos voelt, en de lege beloftes vanwege de autoriteiten”*. Zij benadrukt in dit opzicht haar kwetsbaar profiel en de psychologische hulpverlening die zij momenteel krijgt, alsook het feit dat zij *“als alleenstaande vrouw en zonder steun van haar broer van wie ze zo afhankelijk is, gedwongen zal zijn om zelf in haar levensonderhoud te voorzien in Colombia en zonder bescherming buiten te komen, waardoor zij een grotere kans loopt om het slachtoffer te worden van het aanhoudende geweld”*.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Artikel « Miedo en la Ocho por fronteras invisibles », Diario del Huila, 23.3.2018 + vrije vertaling”* en *“Attest van verzoeksters broer, dd. 19.1.2019 + vrije vertaling”*.

Bij aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 26 april 2019, voegt verzoekster een *“psychologisch attest”* van 25 april 2019 van Ulysse, waaruit volgens haar blijkt *“dat verzoekster bijzondere procedurele waarborgen nodig heeft”* en *“gezien haar trauma’s, tijd nodig heeft om haar problemen in Colombia uit te leggen”*, en dat zij *“inderdaad in Colombia het slachtoffer van seksueel geweld is geweest [...], en dat ze de gevolgen van dit geweld blijft dragen”*.

Bij aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 17 mei 2019, voegt verzoekster *“een nieuw attest van psychologe Mevrouw Santana, van 15.5.2019”*, *“een mail van verzoekster aan haar psychologe en raadsman, van 10.5.2019”* en *“een geschreven verklaring van verzoekster, van 16.5.2019”*.

2.3. De bevoegdheid

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. De bewijslast

Artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU, bevatten het wettelijk kader omtrent de bewijslast in aanvragen om internationale bescherming.

Blijkens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van de Vreemdelingenwet, artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU komt het in de eerste plaats aan de verzoek(st)er om internationale bescherming toe om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn/haar verzoek om internationale bescherming. Hij/zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Dit neemt niet weg dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken: *“Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”*. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis in de zin van artikel 10, lid 3, *sub b*, van de Richtlijn 2013/32/EU (zie arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) van 22 november 2012, *“MM/ Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, C-277/11, EU:C:2012:744, punten 64-67*).

2.5. De beoordeling

In overeenstemming met het arrest van het HvJ, C-277/11, punten 64-67, vindt de beoordeling van aanvragen voor internationale bescherming plaats in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

Deze beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Inzake de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.

§ 2. Daarnaast kan een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming kan behoeven, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk. Indien de aanbevelingen betrekking hebben op medische gegevens, worden deze slechts aan de minister of zijn gemachtigde en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgezonden mits instemming van de verzoeker om internationale bescherming.

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 3. Onverminderd het bepaalde in §§ 1 en 2, kan de verzoeker om internationale bescherming ook elementen in een latere fase van de procedure signaleren aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zonder dat de procedure betreffende het verzoek om internationale bescherming hierom opnieuw moet worden gestart. De verzoeker dient deze elementen op omstandige en precieze wijze schriftelijk over te zenden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 4. De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.

(...).”

Het verzoek om internationale bescherming werd op 22 september 2016 ingediend en verzoekster legde op 3 oktober 2016 bij de Dienst Vreemdelingenzaken de verklaring af zoals bedoeld in artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet. Gezien artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet hierna pas in werking is getreden, namelijk op 22 maart 2018, werd verzoekster toen geen vragenlijst voorgelegd in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, teneinde elementen aan te brengen waaruit haar bijzondere procedurele noden zouden blijken.

Verzoekster werd echter op 3 augustus 2016, bij de inschrijving van haar verzoek om internationale bescherming, wel reeds uitdrukkelijk gevraagd naar eventuele kwetsbaarheden: “*vulnérabilité: -18 ans, +65 ans, enceinte, problèmes médicaux, problèmes PSY, avec enfant(s) mineur(s), femme seule, victime TEH, LGBT, victime violence (physique, psychologique, sexuelle)*”. Zij heeft toen echter niets laten aanduiden of optekenen.

Het persoonlijk onderhoud vond plaats op 26 januari 2018, in het bijzijn van een tolk Spaans. Verzoekster werd voorafgaand verteld: “*Als een vraag of uitleg niet duidelijk is tijdens dit gehoor of als er enig ander probleem is, dan dient u mij dat meteen te laten weten. Indien u een vraag niet goed begrijpt, dan zal deze vraag opnieuw worden gesteld en/ of worden geherformuleerd tot u ze wel begrijpt.*” (notities, p. 2). Verzoekster bevestigde aan het begin van het onderhoud en op het einde ervan dat zij de tolk goed verstond (notities, p. 2, 14). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster aangaf dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken “*erg zenuwachtig*” was en “*niet veel info gegeven*” had (notities, p. 3).

De *protection officer* merkte bij aanvang van het onderhoud op dat verzoekster “*erg stotterde*” en “*het soms moeilijk heeft zich uit te drukken*” (notities, p. 3). Ook verder in het onderhoud gaf verzoekster aan dat zij “*erg zenuwachtig [was] en dan is het moeilijk om [zich] uit te drukken*” (notities, p. 7) en zij vroeg of zij het schriftelijk mocht doen (notities, p. 7). De notities geven aan dat verzoekster op dat moment “*erg stotterde*” en dat haar geantwoord werd: “*U kunt me een geschreven verklaring brengen, tegen volgende week, maar ik ga u vandaag toch enkele vragen stellen. Maar we hebben tijd, u kunt rustig vertellen, neem uw tijd?*” (notities, p. 7).

Ter terechtzitting werd gesteld dat er niets opgetekend werd inzake de communicatie met de *protection officer*. De Raad kan vaststellen dat verzoekster inderdaad geen communicatieproblemen liet opteken. Ook kan uit de notities blijken dat de *protection officer* getracht heeft voldoende vragen te stellen en heeft benadrukt dat verzoekster “haar tijd” kon nemen. Niettemin deze vaststellingen kan blijken dat het onderhoud niet ongehinderd verliep.

Indien verzoekster de vragen begreep en er geen problemen waren met de tolk en er dus geen communicatieprobleem was in dit verband, kan anderzijds duidelijk blijken dat verzoekster zelf problemen had om zich te uiten omwille van een ernstige spraakstoornis. Zoals ook ter terechtzitting kon blijken dat verzoekster ten volle wil meewerken maar haar woorden komen niet of laat. Het blijft bij enkele uitgestoten woorden of een korte zin. Dit kan ook blijken uit de notities waarbij opvallend is dat verzoekster in anderhalf uur geen enkele lang antwoord kon geven. Nog opvallender is dat de vragen telkens langer zijn dan het antwoord. De *protection officer* heeft duidelijk getracht verzoekster tegemoet te komen door haar antwoorden deels in de vragen te leggen. Indien dit in een dergelijke situatie enigszins te begrijpen is, dient de Raad na grondige analyse van het geheel van de gegevens in administratief dossier en de medische attesten kan *in casu* vast te stellen dat verzoekster wel degelijk een kwetsbare persoon was in de zin van artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet is en op grond van artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het procedure-KB) en was de ambtenaar ertoe gehouden rekening te houden met de specifieke omstandigheden die de verzoekster om internationale bescherming betreffen, in het bijzonder indien hij behoort tot een kwetsbare groep (omzetting van artikel 20, 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, hierna verkort de Kwalificatierichtlijn).

Verzoeksters bijzondere procedurele noden, zijn overeenkomstig artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, voldoende aangetoond. Verzoeksters rechten kwamen hierdoor in het gedrang en zij heeft manifest niet kunnen voldoen aan de haar opgelegde verplichtingen zoals hoger gesteld in “2.4. De bewijslast”.

Verzoekster heeft mits haar verzoekschrift en aanvullende nota hieraan getracht te remediëren. De verklaringen van verzoekster opgenomen in het administratief dossier dienen dan ook in deze zin te worden gelezen.

2.7. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.7.1. Verzoekster verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Colombia omdat haar broer bedreigd werd in de wijk omwille van zijn homoseksualiteit.

2.7.2. In het verzoekschrift wordt verwezen naar de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeksters broer, toegevoegd aan het verzoekschrift, en wordt aangeklaagd dat niet werd onderzocht “of verzoekster als zus van enerzijds en bijzonder afhankelijk anderzijds van een homoseksuele man in Colombia tevens een risico op vervolging liep”, temeer daar “familie een sociale groep op zich kan zijn in dergelijke gevallen” volgens James Hathaway. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekster zelf niet vertelde over enige problemen louter omwille van haar familieband met een homoseksuele man. Integendeel, zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij twee keer aanwezig was toen haar broer bedreigd werd, maar dat zij toen zelf met rust werd gelaten (notities, p. 7). Het is verzoekster die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door verzoekster aangebrachte elementen, context en documenten.

2.7.3. Waar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud sprak over eigen aanvaringen met de bendeleden, zij in het verzoekschrift stelt “dat dezelfde personen die haar broer bedreigden haar ook aanrandden” en de “geschreven verklaring van verzoekster, van 16.5.2019” (gevoegd bij de aanvullende nota van 17 mei 2019) melding maakt van directe bedreigingen door de vervolgers van haar broer, wijst de Raad erop dat verzoekster op het Commissariaat-generaal aangaf niet te weten of zij door hen benaderd werd omwille van haar homoseksuele broer of omwille andere redenen (“Ze lieten me bijvoorbeeld niet passeren, ze vielen me lastig, raakten me aan.”; notities, p. 8) en dat zij tevens toegaf dat deze bendeleden veel mensen in de wijk lastigvallen (notities, p. 8).

2.7.4. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij zelf niet meende dat zij overal in Colombia problemen riskeerde omwille haar homoseksuele broer, gezien zij te kennen gaf dat het mogelijk was naar een andere stad te verhuizen om aan deze problemen te ontkomen, bijvoorbeeld Huila (notities, p. 9).

2.7.5. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeksters broer, toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat hij aangaf drie keer bedreigd te zijn geweest *“met vuurwapens en dit in aanwezigheid van mijn zus”* (verklaring DVZ H.D.D.B., vraag 3.5), terwijl verzoekster enkel sprak over twee bedreigingen waarvan zij getuige was (notities, p. 7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekster dan weer enkel melding van een eenmalige bedreiging met een vuurwapen (verklaring DVZ, vraag 3.5). Dergelijke incoherenties ondermijnen de waarachtigheid van het relaas.

2.7.6. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de *“Guidelines van 2015 over Colombia”* van UNHCR over de problemen voor de LGBT in Colombia en het gebrek aan onderzoek door de Colombiaanse autoriteiten naar deze problemen, wat volgens haar overeenstemt met haar eigen verklaringen, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, gezien zij nalaat aannemelijk te maken dat zij zelf gevisieerd zou worden omwille van de homoseksualiteit van haar broer en gezien zij zelf aangaf dat het mogelijk was zich elders in Colombia te vestigen om aan deze problemen te ontkomen.

2.7.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal sprak verzoekster over *“veel guerrilla, ook veel misdaad, verkrachtingen, dat gebeurt heel vaak”* (notities, p. 13), waarbij zij stelde dat zij zelf had meegemaakt dat mannen haar aanraakten en hun geslachtsdeel bovenhaalden, zowel in Bogota als in Huila (*“Mannen die me aanraakten. En exhibitionisten, ze halen hun geslachtsdeel boven. Het is gevaarlijk daar. [...] Ja, in Huila gebeurde dat ook.”*; notities, p. 13). In het verzoekschrift wordt tevens aangevoerd dat verzoekster *“verschillende keren lastiggevallen en aangerand [is] door mannen, zowel in Neiva als in Bogota”*. Het *“psychologisch attest”* van 25 april 2019 van Ulysse maakt melding van *“les expériences de violence sexuelle vécues dans son pays d'origine”* en de psychologische gevolgen ervan. Het *“attest van psychologe Mevrouw Santana, van 15.5.2019”* vermeldt *“les expériences de violences sexuelles vécues dans son pays d'origine”, “des attouchements de la part d'inconnus et à des hommes que jouissaient dans des actes masturbatoires face à elle”* en het trauma bij verzoekster. In *“een mail aan haar psychologe en raadsman, van 10.5.2019”* beschrijft verzoekster ervaringen waarbij *“mannen masturberen en hun intieme delen en penis laten zien en mijn borsten, “cola” en vagina aanraken”*, toen zij *“ongeveer 12 jaar oud was”*, toen zij *“klein was”* en in Neiva toen zij *“15 of 16 was”*. In *“een geschreven verklaring, van 16.5.2019”* vertelt verzoekster over een bedreiging in Bogota, uitgaande van de vervolgers van haar broer, die haar afzonderden en haar intieme delen aanraakten.

2.7.8. Uit de *“COI Focus: Colombie: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 blijkt dat criminele bendes in Colombia veelvuldig geweld plegen tegen vrouwen, die het slachtoffer kunnen worden van verkrachtingen en intimidatie (p. 13). Deze informatie maakt verder uitdrukkelijk melding van seksueel geweld jegens vrouwen, zoals gedwongen sterilisatie, gedwongen abortus en verkrachting, gepleegd door gewapende groeperingen, waaronder ex-paramilitairen (p. 19). *“Colombia 2017 Human Rights Report”* van april 2018 van USDOS, geraadpleegd door CEDOCA bij het opstellen van voornoemde COI Focus, vermeldt *“rape and abuse of women and children by illegal armed groups; forced abortion carried out by illegal armed groups”* onder de voornaamste mensenrechtenschendingen in Colombia (p. 1). Dit rapport stelt dat het geweld tegen vrouwen gepleegd wordt door illegale gewapende groeperingen, waaronder ex-paramilitairen, en door de guerrillabeweging (p. 29), en dat de daders ongestraft blijven (*“Violence against women, and impunity for perpetrators, continued to be a problem.”*; p. 29). De informatie in *“Colombia: Background and U.S. Relations”* van 14 november 2017, ook geraadpleegd door CEDOCA, stelt dat vrouwen een kwetsbare groep zijn, die geweldplegingen moeten ondergaan (p. 15), met onder meer als gevolg dat de helft van de *“internally displaced persons”* in Colombia vrouwen zijn, die hierbij *“targets for sexual harassment, violence, and human trafficking”* kunnen worden (p. 20). Het *“Amnesty International Report 2017/2018”*, zoals geraadpleegd door CEDOCA, beschrijft de seksuele geweldplegingen jegens vrouwen, die onder andere toe te schrijven zijn aan gere-integreerde *“ex-combatants from the AUC”* en *“FARC guerrillas”*, en waartegen de overheid nalaat afdoende bescherming en bestraffing te bieden (p. 134). *“Human Rights Watch: Colombia: Country summary”* van januari 2018, eveneens gebruikt door CEDOCA, maakt melding van wijdverspreid *“gender based”*

geweld tegen vrouwen (p. 6). Volgens dit rapport verhinderen een gebrek aan training en een gebrekkige implementatie van “*treatment protocols*” een tijdige toegang tot medische dienstverlening en (andere) hulpverlening (p. 6). Het rapport stelt verder dat de daders van “*gender based*” geweld zelden vervolgd worden (p. 6).

2.7.9. De “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 van UNHCR, zoals geraadpleegd door CEDOCA bij het opstellen van de COI Focus, beschrijft “*systematic and non-incident violence during the armed conflict*” ten aanzien van vrouwen (p. 42). Volgens “*the Constitutional Court – Order 009 of 2015*” is er aanhoudend seksueel geweld jegens vrouwen, gepleegd door alle actoren in het gewapend conflict, waaronder “*the paramilitary, the guerrillas, the armed forces and post-demobilization groups*” (p. 44). De “*Constitutional Court*” stelde nog dat het seksueel geweld ook gebruikt wordt als “*a weapon of war*” (p. 44). Het seksueel geweld wordt gekenmerkt door een grote waarschijnlijkheid op herhaling en een hoge kans om opnieuw slachtoffer van dergelijk geweld te worden (“*a high probability of repetition [...] a high probability of repetition or of generating re-victimization*”; p. 44). Verder blijkt uit deze informatie dat vrouwen bevreesd zijn om het (seksueel) geweld te rapporteren, omwille van wantrouwen ten aanzien van de autoriteiten, angst voor de gewapende groeperingen en vrees voor wraakacties (p. 44). Zo was de “*Constitutional Court*” op de hoogte van bedreigingen en geweld tegen vrouwen die klacht hadden ingediend of tegen zij die deze vrouwen steunden of vertegenwoordigden (“*the defenders of these women and their families, on the basis of their activities and the support during criminal processes provided to female survivors of sexual violence*”; p. 44). UNHCR geeft nog aan dat het geweld tegen vrouwen overal in het land voorkomt, waardoor vrouwen er niet noodzakelijk aan kunnen ontsnappen door zich elders te vestigen (“*Women cannot necessarily escape violence and threats by moving within the country.*”; p. 43).

2.7.10. Deze “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” besluiten dat vrouwen in Colombia (in het bijzonder maar niet beperkt tot “*women human rights defenders, women in social leadership positions and women who are members of indigenous groups or belong to the Afro-descendant community*”) een nood aan internationale bescherming kunnen hebben als lid van de sociale groep van de betreffende vrouwen. Teneinde te oordelen of verzoekster als vrouw nood heeft aan internationale bescherming, moet er aldus rekening worden gehouden met verzoeksters individuele omstandigheden en persoonlijk profiel.

2.7.11. *In casu* stelt de Raad vast dat in de notities van het persoonlijk onderhoud meermaals genoteerd werd dat verzoekster erg stotterde (notities, p. 3, 7). Verder blijkt uit deze notities dat verzoekster doorgaans kort of met één woord antwoordde op de gestelde vragen en dat het onderhoud uiteindelijk slechts 1 uur en 35 minuten duurde. Verzoekster gaf tijdens het onderhoud ook aan dat zij “*erg zenuwachtig [was] en dan is het moeilijk om [zich] uit te drukken*” (notities, p. 7) en zij vroeg of zij het schriftelijk mocht doen (notities, p. 7), waarop haar geantwoord werd: “*U kunt me een geschreven verklaring brengen, tegen volgende week, maar ik ga u vandaag toch enkele vragen stellen. Maar we hebben tijd, u kunt rustig vertellen, neem uw tijd?*” (notities, p. 7). In het “*attest van psychologe Mevrouw Santana, van 15.5.2019*” schrijft de psychologe dat verzoekster evenwel pas na de aanvang van de “*therapeutische opvolging*” in staat zou zijn geweest om haar relaas op te schrijven, gezien het “*precies de therapeutische begeleiding [is] die haar in staat stelt om dergelijke onderwerpen aan te snijden*”.

2.7.12. De voorgelegde psychologische attesten beschrijven verzoeksters spraakgebrek en de verregaande gevolgen ervan. Zo stelt het “*psychologisch attest*” van 25 april 2019 van Ulysse dat het stotteren haar hindert in relaties met anderen, waardoor zij zich terugtrekt uit angst voor afwijzing en pesterijen. Het “*attest van psychologe Mevrouw Santana, van 15.5.2019*” bevestigt deze stellingen en voegt er nog aan toe dat verzoekster door haar spraakgebrek geen nieuwe sociale contacten durft aangaan en dat zij hierdoor ook geen bevredigende schoolloopbaan heeft gehad. Ter terechtzitting gaf verzoekster toe dat zij in werkelijkheid geen hogere studies heeft gedaan en hiertoe ook niet in staat kon zijn gezien haar fysieke beperking. Ze verklaarde dat zij dit tijdens het persoonlijk onderhoud niet meer durfde (kon) rechtzetten. Volgens de aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 17 mei 2019, leidt haar spraakgebrek tot een “*sociaal onvermogen*” (zie psychologisch attest van 15 mei 2019). Ter terechtzitting kon inderdaad een zeer ernstige logopedische handicap worden vastgesteld, die dermate verregaand was dat een negatieve impact op de zelfredzaamheid onvermijdelijk is. Een fysieke, psychologische en maatschappelijke kwetsbaarheid zijn dan ook geheel aannemelijk.

Verzoekster zelf verwoordde het in “*een mail aan haar psychologe en raadsman, van 10.5.2019*” als volgt: “*Ik voel me wanhopig om wie ik ben. Verlegen vanwege mijn gestotter en verwijderd van de mensen vanwege de intimidatie die ik heb meegemaakt.*”. Indien intimidatie als vrouw helaas niet beperkt is tot Colombia, dan kan uit de voorgelegde rapporten blijken dat deze er wel een bijzonder aandachtspunt zijn.

2.7.13. Er kan dan ook aangenomen worden dat verzoekster steeds werd beschermd door familieleden. Verzoekster verklaarde zij het persoonlijk onderhoud dat zij haar broer H.D.D.B. naar eender waar zou volgen (notities, p. 8, 12).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij “*zich extreem afhankelijk voelt van een vertrouwenspersoon, aanvankelijk was dit haar moeder en na de dood van haar moeder is dit haar broer H.D.D.B.*”. Het bij het verzoekschrift gevoegde “*Attest van verzoe[k]sters broer, dd. 19.1.2019 + vrije vertaling*” geeft eveneens aan dat verzoekster altijd onder de hoede was van haar moeder, die economisch afhankelijk was van de broer H.D.D.B. en van de zussen die in Brussel (België) woonden en die hen geld stuurden voor hun onderhoud, dat verzoekster na de dood van hun moeder onder de hoede van haar broer H.D.D.B. kwam en dat verzoekster “*door haar spraakstoornis niet voor zichzelf kan instaan*”. Uit verzoeksters verklaringen kan inderdaad blijken dat zij na het overlijden van haar moeder, verhuist naar haar broer in Bogota die later omwille van homoseksuele intimidatie naar België vertrok en intussen gehuwd is met een Belgische man. Ook in de voorgelegde psychologische attesten wordt geschreven dat verzoekster in België gerustgesteld wordt door de aanwezigheid van familieleden en dat de sociale en familiale context haar veel bijbrengt en haar kalmeert. Volgens de aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 17 mei 2019, gaat haar zwaar spraakgebrek gepaard met “*moeilijkheden om zelfstandig in haar onderhoud en veiligheid te voorzien*”. Ter terechtzitting werd verzoekster begeleid door haar zus. De Raad neemt aan dat, zoals ook blijkt uit de door haar neergelegde stukken, dat de nabijheid en hulp van haar familieleden in België voor haar essentieel is. Hieruit kan echter geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Het is wel een indicatie van verzoeksters kwetsbaarheid.

2.7.14. De Raad herhaalt dat de algemene problematische situatie voor vrouwen in Colombia, die gebukt gaan onder wijdverspreid (seksueel) geweld, gepleegd door alle actoren in het gewapend conflict (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 van UNHCR, p. 44), moet worden bekeken in samenhang met verzoeksters persoonlijke ervaringen en omstandigheden, alsook met haar kwetsbaar profiel. Vooreerst werd verzoekster reeds meermaals het slachtoffer van seksueel geweld, zowel in Neiva als in Bogota, en maakt de informatie melding van een hoge kans om als eerder slachtoffer opnieuw met dergelijk geweld geconfronteerd te worden (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 van UNHCR, p. 44). Waar uit voornoemde informatie blijkt dat vrouwen bevreesd zijn om (seksueel) geweld te rapporteren omwille van wantrouwen ten aanzien van de autoriteiten, angst voor de gewapende groeperingen en vrees voor wraakacties (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 van UNHCR, p. 44), moet ook verzoeksters logopedische en sociaal-isolerende handicap in rekening worden gebracht, waardoor het voor haar nog moeilijker is om haar ervaringen te verwoorden en hiervoor hulp te zoeken, laat staan officieel klacht in te dienen en een vervolgingsproces te doorlopen. Dit klemt te meer nu de rapporten aangeven dat de hulpverlening ondermaats is, dat er geen afdoende bescherming is tegen (seksueel) geweld tegen vrouwen en dat daders veelal ongestraft blijven (“*Colombia 2017 Human Rights Report*” van april 2018 van USDOS, p. 29; “*Amnesty International Report 2017/2018*”, (p. 134); “*Human Rights Watch: Colombia: Country summary*” van januari 2018, p. 6; “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 van UNHCR, p. 44). Indien de informatie nog aangeeft dat vrouwen niet noodzakelijk kunnen ontsnappen aan het (seksueel) geweld door zich elders te vestigen (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 van UNHCR, p. 43), kan dit een hervestiging niet uitsluiten. Hoe dan ook de Raad kan enkel vaststellen dat dit voor verzoekster, met haar handicap en de hiermee gepaard gaande ernstige sociale en relationele moeilijkheden en familiale afhankelijkheid, als volledig onmogelijk kan worden beschouwd alsook als onredelijk. Aldus kan het verzoekschrift worden bijgetreden waar gesteld wordt “*dat haar kwetsbaarheid, zeker in afwezigheid van een vertrouwenspersoon zoals haar moeder of broer, haar risico verhoogt om het slachtoffer te worden van seksueel geweld*”.

2.7.15. Krachtens artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt een verzoekster om internationale bescherming het voordeel van de twijfel gegund indien zij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover zij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; haar verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag; de verzoekster om internationale bescherming haar aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom zij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de verzoekster om internationale bescherming in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Gelet op de rapporten inzake de situatie voor vrouwen in Colombia en verzoeksters omstandigheden, profiel en voorbije aantasting van haar persoon, haar fysieke handicap en psychologische kwetsbaarheid, is thans een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd.

2.7.16. In hoofde van verzoekster wordt een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK